

жени арменци — да се приготвятъ и съ мжжетъ да тръгнатъ на пътъ.

Още не бѣхме успѣли да се приготвимъ, когато чухме отъ улицата тропота на конетъ.

Затичахъ се на вратата и видѣхъ войници, които караха всички мжже отъ селото, вързани единъ о другъ съ вериги.

Между тѣхъ азъ веднага познахъ баща си. И неговитѣ ржцѣ бѣха въ вериги. Той вдигна очи къмъ нашата кжща, забѣлѣза ни и очитѣ му сѣ напълниха съ сълзи. Майка ми не успѣ да го види. Тя само вуйча видѣла.

Слѣдъ тѣхъ подкараха насъ. Отпрѣдъ вървѣха мжжетъ, а отзадъ — ние. Прахътъ, който се дигаше изподъ краката ни, започна да ни задушва, но ние не можехме да се отдѣлимъ нито крачка отъ редоветъ, защото войници съ голи саби вървѣха отъ дѣтѣ ни страни. Всички плачехме.

Слѣдъ обѣдъ стигнахме въ манастиря „Св. Ив. Кръстителъ“. Тамъ ни запозѣдаха да си починемъ. Мжжетъ закараха на отдѣлно мѣсто, а насъ женитѣ и дѣцата затвориха въ единъ голѣмъ оборъ.

Слѣдъ малко вратитѣ на оборъ бѣха заключени. Ние останахме въ тъмно. Скоро познахме, че слънцето трѣбва да е злѣзло. Останахме въ тъмно — гладни и плахи.

Мама седна на земята и даде на Азуида да бозае. Тя заспа. Другитѣ ми двѣ сестричката и азъ турихме глави. ъ си на колѣнетѣ на мама и се омълчахме.

— Хлѣбъ не искате ли? — попита мама.

— Не, — казахме ние.

Знаехме, че хлѣбъ нѣмаше. Но и да имаше, намъ не ни се ядѣше.

Слѣдъ малко сестричето ми Алмастъ заспа, но азъ и Хосрофъ останахме будни. Не ни се спѣше.

Въ тъмнината нѣщо влжно падна на челото ми. Това бѣше сълза отъ очитѣ на майка ми.

Като видѣхъ сълзитѣ на мама, зекрихъ си лицето и започнахъ скрито да плача. Хосрофъ не плачеше, тя мълчаливо стоеше, нѣщо мислѣше.

Много врѣме се бѣше минало. Азъ и мама бѣхме прѣстанали да плачемъ. Изведнѣжъ чухме звукъ на ключъ, който се поставяше въ ключалката и се мжчеше да отвори вратата.

Тя се отвори, и трима войника влѣзоха вътрѣ. Свѣщитѣ, които държахъ, ни плашеха. Тѣ търсѣха нѣщо. Единиятъ дър-